Ч. 82. Четвер 29 (16) цьвітня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Зложенє з престола султана Абдул Гаміда II і вступленє на престол султана Мсгмеда V.

Судьба султана Абдул Гаміда II вчера рішила ся. Коло години 1 з полудня одержало бюро кореспонденцийне таку телеґраму з Константинополя: Сто один гарматних вистрілів оповіщує саме тепер усуненє Абдул Гаміда з престола.

Про сам хід подій при зложеню султана з престола надійшли такі вісти з Константинополя:

Передвчера відбуло ся тайне засїданє народних зборів, на котрім розважувано справу зложеня султана Абдул-Гаміда з престола. Переважив рішенє за зложенем султана комендант молодотурецкої армії Магмуд Шефкет, а відтак взяв на себе задачу повідомити султана о тій ухвалї.

Султан на заявлену ему ухвалу, до послїдної хвилї хотів удержати ся на престолї за ціну як найдальше ідучих запорук береженя конституциї. Однако Шефкет заявив на то, що коли би султан не уступив добровільно, в такім случаю армія виповнить волю народних зборів насильно. Коли султан побачив, що нема для него вже відвороту, зажадав, аби запоручено ему бодай деякі матеріяльні користи, як то: аби ему віддали кілька улюблених ним замків в приватне посїданє і признано листу цивільну. На то відповів Шефкет, що нове правительство виповнить ті услівя, бо головною его задачию буде удержанє внутрішного і вившного спокою в краю. — В Константинополи вже перед полуднем було звістно, що послїдує зміна на престолї.

Дальше доносять з Константинополя: Народні збори вибрали депутацию зложену з двох послів і двох сенаторів, аби Абдул Гамідови урядово заявити о его зложеню з престола. Султан приймив депутацию в присутности свого сина Абдул Рахіма. Провідник депутациї Ессад паша обернув ся до султана з такими словами: „Нарід складає тебе з престола фетвою" (ухвалою). Абдул Гамід приймив з пригнобленем ті слова до відомости і відповів: „Стало ся нещастє!" Султан проявив велике занепокоєнє о своє житє. Ессад паша сказав: „Нарід оттоманьский благородний, нічого злого тобі не зробить; твоє житє есть тепер під опікою народу". Абдул Гамід вислухав того з видимим успокоєнем, а по хвили сказав: „Трицять літ щадив я житє мого брата часто обіцює ся шанувати чиєсь житє, але пізнїйше зміняє ся той намір". Посол жидівский Карассо відповів: „Хоронить тебе нарід". Відтак висказав Абдул Гамід бажанє замешкати в палатї Чараґин, де був увязнений султан Мурад V., его попередник, але длятого мусїли би звідтам усунути князя Сабаґ Еддіна. Депутация відповіла, що в тім напрямі не має інструкциї. Жалував ся ще Абдул Гамід, що полишено ему за мало служби, що наповнює его неспокоєм. Депутация впевнила знов Абдул Гаміда, що може бути спокійний.

Новий султан, молодший брат Абдул Гаміда Решад Ефенді, що яко султан буде називати ся Магомед або Мегмед V., приймає перші чолобитні в своїй палатї Дальма баґдже, а відтак удав ся лодкою до Стамбулу. На его привитанє вирушила цїла залога і всї македоньскі войска і утворили шпалїр від палати нового султана аж до Порти і дальше аж до міністерства війни, де комендант Магмуд Шефкед з цїлою ґенералїцией дожидали нового султана. Поза войском уставили ся величезні товпи народа. Султана витано з одушевленем. Порядок був взірцевий.

Серед войскових оповідають, що зложенє Абдул Гаміда з престола тілько длятого опі-

---

48)

Небезпечна тайна.

З анґлїйского — Чарльса Ріда.

(Конець).

Коли Вальтер вийшов перший раз з Ґресією і Юлією, стрітили они малу громадку, зложену з Персія, его сестри і тої брунявої красавицї.

Персі здоймив капелюх зі всїми ознаками високого поважаня перед Юлією і Ґресі, але не важив ся їх зачепити.

— Що за хороша дївчина! — відозвала ся Ґресі.

— Так гадаєш? — сказала на то Юлія.

— А так. Та й ти мабуть такої самої гадки.

— А ти по чім то пізнаєш?

— Ну по тім, що ти на неї так подивила ся, як би єї таки хотіла з'їсти очами.

— Бо она вабить до себе того дурачиска.

— Та ледви чи що вдїє без твого призволеня.

Юлія призадумала ся.

На другий день прийшов Вальтер до Персія і зрадив ему все, що Юлія говорила, а відтак порадив, щоби они видали баль.

І панна Фіцрой та єї брат видали баль. А Персі за радою сестри написав до Юлії лист, в котрім сказав їй, що він у великім клопотї. Бо коли єї запросить, то буде се виглядати, що він має себе за якогось дуже важного, підчас коли она собі его легковажить. Коли же би єї помнув, то се виглядало би, що він для неї ворогом.

На то відповіла Юлія:

„Любий пане Фіцрой!

Я зовсїм не заздрісна, але люблю дуже танцювати і прийду.

Вам щиро преданна
Юлія Кліффорд".

І она прийшла, але все ще надута. Танцювала з ріжними мужчинами, навіть і з Персім, але впрочім була супротив него зовсїм холодна. Персі випросив собі у неї позволенє, щоби міг на другий день зложити їй візиту. Она згодила ся на то.

Коли він прийшов, зачав передовсїм дуже сильно загикувати ся, а Юлія спитала его передовсїм, де єї нараменник.

— Ось тут — відповів Персі і віддав їй чим скорше нараменник.

Юлія усьміхнула ся.

— А мій нашийник.

— Ось тут.

— А проби вашої правописи, значить ся ваші любовні листи?

— Ось тут.

— Нї, они не там; они тут! — сказала Юлія і вхопила від него пачку листів та сховала до своєї кишенї.

— А заручинова обручка — сказав тепер Персі з розрадуваним лицем. — Прошу, не-за-а будьте єї!

Юлія нїби не хотїла взяти. — Коли єї заложу на палець, то хиба вже на віки — сказала она.

— Та й нехай так буде — сказав на то Персі.

-- Дайте менї хвилинку надумати ся — і додала по хвили: Персі, з вас честний чоловік і я готова стати вашою, але під услівем, що присягнете, що будете менї вірні аж до смерти.

— Присягаю! — відповів Персі торжественно.

Слїдуючого місяця відбуло ся їх вінчанє; він додержав слова; мав повне довірє до неї і не потребував нїколи на неї жалувати ся.

— Слухай Джіме — говорив полковник до свого слуги; — уважай но на то, щоби ти не схотів може більше любити мою невістку як мого сина.

— Не поможе нїчого, пане полковнику, бо й з вами стане ся так само. — А по хвили додав: Бо видите, пане полковнику, що то така річ, що чоловік — чоловіком а жінка жінкою. Як мене коли голова заболить то пан Вальтер не буде мене що хвиля питати, що менї є і чи менї вже лекше.

— Правду кажеш, — сказав на то полковник, бо то таки так, як ти кажеш.

— А коли так, пане, то я вам ще щось скажу — відповів Джон щиро. — Я вже колись тут казав до пана Вальтера: А то красна істория, пане. Я знаю вас від оттакого маленького і любив вас завсїгди з цїлого серця а панї Вальтерова лише що пів року тому, як она

знило ся, щоби перед зміною на престолї можна було очистити Ілдіз з давного персоналу, вглядно зробити нешкідливими всїх злих дорадників Абдул Гаміда. Инакше бо при вступленю на престол нового султана ті дорадники були би помилувані і могли би знов розпочати свою шкідну дїяльність.

Тимчасом в Константинополи арештоване магомеданьских духовних, урядників, офіцирів і цивільних осіб, котрі поукривали ся, тревае дальше і викликує страх в турецких кругах, котрі стояли близько давного правительства. Арештованих висилають з Константинополя до Солуня і містять їх в тамошній вязници.

Послїдна проклямация Магмуда Шефкета каже, що скорше нїж можна було надіяти ся поведено злочинний і зрадницкий замах на свободу народа. Завдяки армії і представителям народа привернено безпечність в краю, а зрадники і злочинцї, великі чи малі будуть віддані судам і покарані.

Попередної ночи увязнено князя Сабаг Еддіна, а вчера кількох его повірників. — Военний суд розпочав вже свою дїяльність і кількох провідників і шпигунів сейчас розстрілянo. Арештованя на провінциї тревають дальше. Прихильники давного правлїня, переважно войскові хоронять ся до Болгариї. Болгарске правительство велїло їх пускати вільно, але наміряе піддати їх під догляд, аби не допустити до аґітациї.

Між тим як молодотурки заводять так лад в европейскій Туреччинї, в турецкій Азиї починає положенє ставати грізним. Там загорілі товпи магомедан, понайбільше шайки Курдів і Черкесів кинули ся різати Вірмен а взагалї християн. Після наспівших вістий вирізано християн вже в кільканайцятьох місьцях, а турецкі власти поводять ся зовсїм байдужно і не старають ся різні спинити. Рівночасно збунтував ся 4-ий корпус армії в турецкій Вірменії і поубивав многих своїх офіцирів. Той корпус заявив ся против молодотурків, а за Абдул Гамідом. Коли би різня християн в турецкій Азиї не спинила ся, мусїли би держави вислати для охорони християн свої войска.

Новинки.

Львів, дня 28-го цьвітня 1909

— Справи особисті. П. Віцепрезидент кр. Ради шкільної др. Ігнатий Дембовский по кільканадневнім побутї в справах урядових у Відни і Кракові вернув до Львова. — Директор поліциї п. Шехтель виїхав на довший урльоп. В урядованю заступає его радник п. Венц.

— Віддане чести добродїєви-філянтропови. В недїлю дня 25 с. м. їздили відпоручники головного видїлу Руского Тов. педаґоґічного, проф. дра Макарушка і проф. Алиськевич, до Угнова, щоби вручити тамошному начальникови суду, радникови Романови Алексїєвичови, грамоту почесного членьства, яким наділили его загальні збори товариства за безпереривне материяльне підпиране всїх змагань товариства і основане при нїм пяти стипендийних фондаций (кожда по 3000 корон) для учачої ся молодїжи, з яких одна основана ще в 1905 роцї, увійшла вже, а чотири ювилейні (в 1908 р.) увійдуть небавом в жите. В імени видїлу промовив до достойного добродїя-філянтропа заступник голови товариства, др. Макарушка, висказуючи надію, що та грамота, яку відпоручники мають честь ему вручити, буде не лише видимим символом тїсної звязи, котра лучить его з товариством, але й милим спомином тих жертв і самовідреченя, які він добровільно для високої гуманної ідеї поносить, а складаючи ему заразом щиру подяку від товариства і від молодїжи за щедрі добродїйства, побажав кріпкого здоровля на многі лїта, щоби ще довго міг радуватись вислїдами своїх добродїйств і сьвітив живим гарьним примірoм високо ідейного чоловіка молодшим поколїням. Достойний фондатор подякував зворушений за те призване і провів відтак дві години зі своїми гістьми на оживленій розмові, в часї котрої могли відпоручники товариства близше пізнати сего незвичайного, дуже ідейного мужа.

— Приїзд резервістів з Босни. Вчера о 9 год. перед полуднем вернуло поїздом войсковим 700 резервістів 30 (львівского) п. п. На головнім двірци дожидав їх корпус офіцирский тогож полку з музикою. На площи перед двірцем зібрала ся велика товпа людий, котра з радостию повитала вернувших. Вернувші пішли з двірця до касарнї на цитадели, щоби там зложити зброю, а потім могли вже вертати домів. Рівночасно приїхали до Львова і резервісти 80 (золочівского) п. п. а покріпившись на двірци, поїхали до Золочева.

— Конець історії трупа в куфрі. З Риму доносять, що поліция остаточно вислїдила і ствердила, хто був той чоловік, котрого трупа найдено в куфрі при ул. Фраттіна в Римі. Єсть то якийсь Едмунд Талянтов з Жулкевки красноставского повіта в царстві польскім. Він допустив ся кількох убийств і втік з Росиї. Припускають, що его убили его товариші.

— Нещасливі пригоди. На ул. Янївскій коло реальности ч. 44 один з возів трамваєвих наїхав вчера на 3-лїтну Ірину Захарску, доньку столяря. Мала Іринка вибігла з дому на улицю, а загнавши ся на середину улиці, впала під над'їзджаючий трамвай. Моторовий здержав віз, але удар був так сильний, що зломив дитинї ліву ногу. Поготівля ратункова відвезла дитину до шпиталю сьв. Софії. — На стациї Любинцї поїзд їдучий дня 26 с. м. рано з Угорщини до Львова наїхав на шляху на сільску фіру і забив конї. Візник Заремба уратував ся.

— Месть заздрістного Азията. Страшну подорож відбула недавно тому — як доносить „Уральска Газета" — молода княгиня Стражніцкая, жена ґрузїньского князя, на ваґонї експресового поїзду, до котрого була шнурами привязана і їхала так через цїлу ніч степами Росиї. Коли поїзд той станув рано на стациї Віломек, добачили урядники стацийні, що на однім з ваґонів поїзду лежить щось, що не повинно там бути. Они пішли зараз подивити ся і побачили зі страхом, що на ваґонї лежить якась молода женщина, міцно привязана до него шнурами і що она, як здає ся вже нежива. Небавком показало ся, що стало ся. То була нещаслива жертва заздрістного мужа, котрий в той спосіб зімстив ся на жінцї, підозріваючи еї о невірність. Коли молоду жінку відвязано, она відзискала притомність, але не знала, що з нею стало ся. Аж коли сказала, що називає ся княгиня Стражніцкая, властям удало ся розслїдити, що стало ся. Кн. Стражніцкий, котрий лише що перед кількома місяцями оженив ся, був страшенно заздрістний і тим так мучив свою жінку, що она при помочи управителя маєтностий свого мужа постановила втечи. Стражніцкий тоді постановив зімстити ся. Свого управителя казав замкнути в его помешканю, а до жінки, котру також замкнув в комнатї сказав: „Чекай голубко, поїдеш собі нинї красненько". Що дальше стало ся, княгиня не знає.

— Видїл товариства „Українсько-руска Бурса в Новім Санчи" має честь повідомити Вп. Родимцїв, котрі зволили набути видані нашим товариством позичкові записи по 5 корон, що 18 го цьвітня 1909 р. відбуло ся шесте льосоване акций доси закуплених і вильосовано отсї числа: 23, 27, 58, 159, 231, 244, 371, 374, 382, 389, 391, 392, 446, 449, 504, 505, 507, 561,

---

у нас, а менї так якось вже тепер здає ся, як колиб она змушувала мене еї більше як вас любити. — Бо она таки так робить — сказав на то пан Вальтер. — Я і сам люблю еї більше як себе самого; та й ти мусиш так само робити а як не підеш за моїм приміром, то я тебе заріжу.

Отже ся справа була порішена.

Обіцяна нагорода пятьсот ґвіней не дазала обом детективам спокою. При помочи звичайної поліциї шукали ови по всїх містах на півночи через кілька місяцїв і зразу впали були на фальшиві але відтак таки на добрі слїди і вже їм здавало ся, що відшукали того шабеника під іменем Карритерса. Отже пішли до тої місцевости, де він мешкав, щоби там, заким би казали собі виставити приказ арештованя, переконати ся, чи то дійстно той сам. Там прийшли якраз на его похорон. Міддльтон, котрий там також був, пізнав їх зараз і завізвав 'х, щоби они взяли участь в похоронї а відтак були при отвореню завіщаня і вели з ним переговори.

— Поки що — казав він — поступоване судове мусить бути застановлене, а ви чей переконаєте ся, що замість виступати против мене, лїпше буде піти зі мною.

— Надумаємо ся — відповів один з них. Они лишили ся і були з прочими похоронними гостями на стипі, бо похорон був під кождим взглядом величавий а наконець Міддльтон виплатив кождому з них по пятьдесять фунтів. За то обіцям они не лиш мовчати, але ще й відвернути всяке підозрінє від дому хорошої вдовицї, котра яко опікунка свого сина обняла цїле господарство.

Монктон, бачите, перед смертию нагадав собі, що всю посілість, яка дістала ся ему в спадщинї, записав був на сина від другого мужа, отже переписав зараз цїле своє майно на Лукію. Цїла тота спадщина разом зі значною річною рентою, яку Міддльтон виробив на виховане для сина і спадкоємця, зробили з неї велику богачку. Она була Німкиня, отже привикла до повдинчого, практичного житя і до роботи, держала вівцї і зробила ся з неї дуже здібна сільска господиня. Она написала до свого другого мужа в Америцї в Сполучених Державах і за радою Міддльтона розповіла ему все, як було і не туманила его, як може була би зробила, як би сама була до него писала.

Біда і нужда научила за той час Джонатана Брегема розуму, а що ему з листу Лукії стало ясно, що їй все одно, як він ту справу прийме, то він згодив ся вповнї на еї предложенє. Він мусїв тепер вернути і ще раз як зовсїм чужий з нею наново повінчати ся. Міддльтон вигото вив вінчальну грамоту так, що анї Брегем анї его вірителї не мали ніякого права хоч би лиш до одного феника Лукії майна. Але тепер показали ся лїпші сторони тої доси не конче доброї жінки. Брегем був їй щирим приятелем, коли она була в бідї; тепер стала она ему щирою і вірною приятелькою. Она виробила собі загальне поважанє і признанє, була добродїйною для бідних, щедрою без розтрати і ощадною без скупарства.

На дармо би ми підоймали ся нашим слабим заглядом в людскі серця розділяти їх на добрі і злі. Буває слаба мораль як і слабі сили духа. Ся женщина мала завсїгди більший наклін до доброго як до злого, але часами піддавала ся покусї. Она була честна, доки аж не попала ся в руки чоловіка, котрого любила, а котрий намавляв еї до злого. Намовлена ним обманювала она Вальтера Клїффорда і дала ся наклонити до того, що допустила ся справедшного злодїйства; скоро той шкідливий вплив скінчив ся, то знов брали в ній верх чильність і добрі навички. По лїтах, внаслїдок самоти, утоми і обави перед непевною будучностию совість в ній знов була завмерла, а що їй предкладано добробут і любов, то она допустила ся злочину двоженьства. Коли Брегем еї покинув і она знов попала ся в руки того чоловіка, котрого пристрастно любила, сполучила ся з ним до поганого оманьства, але зараз при его виконаню совість в ній відозвала ся і з неї стала зараз по тім дозорница недужого. Тепер з неї добра жінка, ніжна матір, добра панї, словом в кождім напрямі пересічно добра женщина; такою мабуть она й позістане до кінця свого житя а що она здорова і жиє умірно, то мабуть той конець ще від неї далеко.

Ми всї маємо причину молити ся, щоби нас обминали великі покуси. Лиш мало єсть вибраних, що годні їм оперти ся; звичайно бо поборюємо ми лиш ті примани, які для нас особисто не суть ніякими, значить ся такі, які не порушають наших особистих наклонів і пристрастий.

587, 641, 654, 662, 663, 664, 665, 752, 766, 804, 828, 829, 849, 853, 890, 898, 900, 902, 920, 932, 935, 952, 967, 1014, 1082, 1108, 1110, 1112, 1113, 1139, 1147, 1200, 1209, 1213, 1277, 1303, 1304, 1352, 1354, 1378, 1385, 1468, 1487, 1584, 1585, 1683, 1763, 1777, 1820, 1885, 1939, 1997, 2011, 2028, 2127, 2181, 2189, 2223, 2228, 2236, 2456, 2588, 2591, 2627, 2650, 2749, 2805, 2871, 2952, 3003, 3010, 3025. Властителї наведених позичкових записів можуть кождої хвилї надіслати до виділу товариства вильосовані числа, а виділ відворотною почтою відішле їм належитість, припадаючу по 5 корон за кожде вильосоване число, а лихву заплатять ті маленькі бурсаки, як виростуть на славу і пожиток Руси-України. Заразом звертаємо увагу Вп. властителів вильосованих позичкових записів, що коли через три роки, почавши від дня вильосованя, т. є. від 18-го цьвітня 1909 р. до 18 цьвітня 1912 р. не відбере належної єму квоти, та після основи позичкового акту переходить на власність товариства. Вкінци заявляємо, що крім оголошеня в часописях наших — властителї вильосованих позичкових акций не дістануть иншого повідомленя, бо се наразило би нас на великі видатки. За виділ: **Василь Яворский**, голова. **Михайло Кубійович**, секретар.

— **Як відбула ся детронїзация султана.** Вже в понеділок народні збори на внесенє грецкого посла Космідї зложили заяву, що аж до управильненя головної справи не будуть працювати. Вчерашне засіданє назначено на полудне, але вже ранним ранком скликано сенаторів і послів на засіданє. О год. пів до 9 розпочало ся тайне засіданє, котре приняло до відомости повідомленє начального команданта Магмуда Шефкета, що обсадженє Їлдізу вже довершено і що під взглядом войсковим не позістає нїчого до роботи. Сенатор Ґезі Мухтар-паша предложив тодї нове внесенє того змісту, що збори народні повинні тепер виконати формальности ухваленого вже в засаді рішеня. Палата ухвалила внесенє і вислала депутацию до шейх-ул-іслама („голова вибраних“, найвисший достойник турецкий, котрий видає рішеня після турецкого релїґійного права; він займає становище по великім везирі або президентї міністрів) і по фетву-еміні (помічнику шейх-ул-іслама).

По перерві, коли прийшли оба тоті достойники, як також великий везир і прочі члени кабінету, засіданє відкрито на ново. Члени кабінету і великий везир ждали в бюрі президента а шейх-ул-іслам і фетва-еміні явили ся на засіданю та оголосили слідуючу фетву (рішенє на основі релїґійного права — збірки законів, котрі обовязують так само як коран):

Питанє: Що має стати ся з імамом, т. є. релїґійною головою музулманів, котрий кілька разів нарушав постанови корану, правив як тиран, спалив сьвяті книги, присвоїв собі побожні фондациї, марнував державне добро і допустив ся злочину, присягаючи, що на будуче буде управляти після постанов шеріяту, та нарушуючи присягу і викликуючи домашну війну та внутрішні роздори?

Відповідь: Треба завізвати єго, щоби зрік ся престола, або скинути єго з престола.

Сенатори і посли встали з місць і кликнули однодушно: Ухвалюємо скинути з престола!

Була година пів до 2., коли запала ся ухвала.

В сусідстві і на подвірю міністерства війни зібрало ся значне число македоньского войска і охотників. Сейчас по ухваленю детронїзациї народними зборами всї члени кабінету та члени народних зборів зібрали ся на церемонію „беріяшу“ (зложеня присяги вірности для нового султана). Султан Мехмед Решад прибув о 3 год. до міністерства війни. Єго повитано грімкою овациєю. При вході повитали єго вел. везир, шейх-ул-іслам, президенти сенату і палати послів, начальний командант Махмут Шефкет, ґенерали і инші достойники. Всї зі зворушенєм цїлували єго в руку. Султан, тронутий до глубини, дякував їм. В тій хвили богато офіцирів і значне число вояків окружило султана і хотїли єго цїлувати в руку. Рівночасно сенатори, посли і многі инші особи зібрані в присїнках з одушевленєм витали нового султана грімкими окликами. Серед безнастанних овацій перейшов новий султан по сходах, ведучих до цїсарского сальону і сїв на тронї. Відтак відобрав ґратуляцию великого везира, членів кабінету, достойників і улемів, котрі зложили відтак присягу вірности і признаня. Опісля сенатори і посли вілєтами передефілювали перед султаном а також і депутацию екуменьского патріярхату, представителї екзархату і инші достойники. Султан майже до кождого з них промовив кілька дружних слів.

О 4 год. нова сальва з міністерства війни оповістила вступленє на трон нового султана і церемонію зложеня єму присяги вірности. Серед подібних овацій як при приходї, вийшов султан з міністерства війни і пішов но старого сераю, щоби помолити ся до мантиї пророка. Се не було предвиджене в проґрамі.

В торжественнім акті в міністерстві війни взяло участь лиш небогато чужинців; зпосеред дипльоматичного тїла були лиш румуньский посол з секретарем і драґоманом посольства і драґоман нїмецкої амбасади. Що тимчасом діяло ся з детронїзованим султаном, се сказано вже повисше у „Вістях політичних“.

Телеґрами.

Гельзінґфорс 28 цьвітня. Часописи доносять, що нинї всї сенатори департаменту судового подали ся до димісиї.

Петербург 28 цьвітня. Указ царский зносить уряд ґен. ґубернаторів балтийских провінций.

Тифліс 28 цьвітня. Доносять тут, що часть відділу войска з Александрополя і Еривану, приділена до походу до Перзиї, переступила границю.

Детронїзация султана.

Константинополь 28 цьвітня. „Jeni Gazetta“ доносить, що султан Абдул-Гамід має бути перевезений до Солуня.

Константинополь 28 цьвітня. Друга депутация, вибрана народними зборами, а зложена з трох послів, між котрими один Грек і один Вірмерин, та двох сенаторів, межи тим Ґаці Ахмед Муктар, пішли до палати Долма Баґдже, щоби повідомити князя Решада о винесеню єго на престол. Габід додав був, що Решад за волею народу єсть проклямований султаном. Решад приняв повідомленє з достоїньством і відповів, що позаяк єсть то бажанє народу, то він єго приймає. Від дитинних лїт бажав він лиш щастя народу. За помочею Божою буде працювати в цїли ущасливленя вітчини. Відтак прибула депутация народних зборів, котра нотифікувала Решадови проклямованє єго султаном Мегмедом і в походї відвела єго до міністерства війни.

Константинополь 28 цьвітня. Зачувати, що Абдул Гамід вибрав палату Чіраґан на резиденцию а додав, що длятого вибирає, бо перебув там найкрасший час свого житя. Абдул Гамід поставив за условє, щоби єго не перевожено улицями але огородами. То було здаєсь головною причиною вибору палати. Абдул Гамід сказав до послів а відтак до окруженя, що зворот, який настав, уважає за судьбу.

Константинополь 28 цьвітня. Настрій пануючий від 33 лїт а вимірений против Абдула Гаміда, проявляє ся тепер різко в слові і письмі, особливо же в надзвичайних додатках до часописий. Нового султана славлять яко чоловіка з серцем та висказують надію, що він буде уважати лихе правлїнє Абдул Гаміда за науку для себе, направить давне зло і приготовить Туреччинї красшу будучність. Місто украшене хоругвами, жителї міста в сьвяточнім настрою, мечети осьвітлені з приводу вступленя на трон нового султана каліфа.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 27 цьвітня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . .	13·—	до	13·30
Жито . . .	9·—	до	9·30
Овес . . .	8·50	до	8·80
Ячмінь пашний .	7·70	до	8·—
Ячмінь броварний .	8·—	до	8·60
Ріпак . . .	—·—	до	—·—
Льнянка . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня .	9·—	до	11·50
Вика . . .	9·—	до	9·50
Бобик . . .	8·—	до	8·50
Гречка . . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова .	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо .	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	65·—	до	80·—
Конюшина біла .	35·—	до	55·—
Конюшина шведска .	70·—	до	85·—
Тимотка . . .	28·—	до	34·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).